

Langs de lijn bij Barça

De leden van de Nederlandse Fan Club Barcelona, de grootste buitenlandse vriendenclub van het magische Spaanse elftal, zijn op bezoek in stadion Camp Nou, ze zien Messi spelen en krijgen nog een kampioenswedstrijd op de koop toe. 'Tjongejongegossiemiene. Da's op tv toch heel anders.'

tekst — Steffie Kouters fotografie — Ivo van der Bent

's Ochtends ziet reisleader Peter Goedbloed de avond nog vol vertrouwen tegemoet: 'Een kampioenschap meemaken is een van de mooiste dingen die er zijn', zegt hij door microfoon in de bus, op weg naar het stadion van FC Barcelona.

Vlak voor de wedstrijd Barcelona-Villareal neemt de reisleader een voorschotje op de uitslag. In de fanshop laat hij zijn Barcelona-shirt alvast bedrukken, op z'n Catalaans: 'Campiones - 09'. Ja, Barcelona gaat winnen, 'zeker weten'. Bijna de hele wedstrijd lang lijkt dat ook te gebeuren. En dan scoort Villareal de gelijkmaker, in blessuretijd: 3-3.

'Peter heeft zijn shirt binnenstebuiten gedaan', meldt iemand van het reisgezelschap na de wedstrijd op het parkeerterrein vol rijen wachtende bussen.

Goedbloed zelf, even later, in de schemer, tussen de uitlaatgassen: 'Diepte-punt hè? Je hoopt op een feestje en je krijgt niks.'

De voorzitter van Fan Club Barcelona is stil, in de donkere bus op de terugreis van het stadion naar het hotel. 'Laten we de avond maar niet bespreken', zegt Goedbloed in de microfoon tegen de rest van het uitgetelde gezelschap. 'Daar heb ik nog een beetje moeite mee.'

Oké, het is misschien 'behoorlijk lastig om nu te relativieren', in de woorden van de verslagen Pabo-student René, maar een kampioenschap meemaken was niet het doel op zich, van deze reis. Laten we wel zijn. De reis is bedoeld om in Camp Nou, het geweldigste stadion van Europa, de club te zien spelen die het mooiste voetbal van de wereld speelt. Om de Argentijn Messi live te zien dribbelen - de beste spits van de wereld. Althans: dat allemaal volgens de leden van Fan Club Barcelona, gevestigd in Rosmalen, met negenhonderd

aanhangers de grootste buitenlandse fanclub van het magische elftal.

Dus melden zich op een zonnige vrijdagmiddag 55 leden en aspirant-leden op het vliegveld Eindhoven voor de Ryanair-vlucht FR9124 naar het Spaanse Girona. Voor de vlucht meldt zich een divers gezelschap; tussen de 4 en de 70 jaar, een moeder met zoons, vaders met zoons, gezinnen, echtparen, clubjes jonge en oudere vrienden en alleenstaanden uit alle provincies van Nederland. Tevoren hebben de deelnemers aan de Barcelona-reis een pakketje met informatie gekregen. 'De Catalaanse leefwijze is anders dan wij in Nederland gewend zijn. Zo liggen etenstijden 's middags ongeveer tussen 14.00 en 16.00 uur en 's avonds tot na ruim 21.00 uur. (...) Verder is het verstandig geen kraanwater te drinken.'

Dat ze in Spanje op hun eigen manier met het leven omgaan, wordt al gesignaleerd in de bus vanaf het Spaanse vliegveld naar het hotel in kustplaats Calella, aan de Costa Brava. Langs de kant van de weg zit een gekleurde dame in bikini. Een kilometer verder zit er nog een, met een blonde pruik.

Moeder Franca: 'Wat zijn dat voor mevrouwen?'

Zoon René: 'Dat zijn hoertjes.'

Moeder: 'Zie je wel. Eerst dacht ik dat die mevrouwen gewoon een boekje zaten te lezen.'

Zoon: 'Een boekje lezen langs de snelweg zeker.'

Moeder: 'Het lijkt me niks, hier heel de dag een beetje zitten te zitten.'

Bij aankomst in het hotel, een witte betonnen kolos temidden van andere witte betonnen kolossen, bewonderen Thea en Gerard uit Twente de tropische bloemen in de voortuin.

'Mooi hè', zegt Thea.

'Die planten staan bij ons achter het raam', zegt Gerard.

Na het uitpakken volgt een welkomstborrel aan de rand van het zwembad. Terwijl een ober druk op en neer vliegt met overvolle bladen oranjeleukige drankjes, houdt Goedbloed zijn praatje, nu ja - een tamelijk uitgebreid verhaal.

Over de tijden van het ontbijtbuffet ('heel belangrijk'), waar je het beste van dichtbij een glimp van de spelers kunt opvangen, hoe je stiekem toch een foto kunt laten maken terwijl je even op het heilige gras van Camp Nou staat. 'Tip: laat iemand aan de andere kant iets schreeuwen, dan kijkt de bewaker daarnaar.'

Hij kondigt aan zaterdag alvast in eigen persoon de gereserveerde kaarten voor de felbegeerde wedstrijd te halen. Een grap: 'Als ze die niet al hebben verkocht. We hebben hier te maken met Zuid-Europeanen. Die zijn iets anders als het gaat om een man, een man, een woord, een woord.'

Nog een belangrijke dienstmededeling: 'Als we zeggen dat de bus om half elf vertrekt, vertrekt-ie om half elf. Denk niet lekker makkelijk: ik kom om elf uur, want dan weet u zeker dat de bus weg is.'

De ober maakt een schuiver. Een blad oranje drankjes kiepert om, over zijn zwarte schoenen. Hij verdwijnt ijlings, om nooit meer terug te keren.

Die avond zit een groot deel van het gezelschap op het terras tegenover het hotel. Ze serveren er hotdogs, hamburgers en pizza's. 'Daar zaten ze de vorige keer ook de hele tijd', vertelt René, die voor de tweede keer mee is op een fanclubreis. Afkeurend: 'Hamburgers! In Spanje moet je tapas eten.' Hij wijst zijn favoriete eettent aan in het opgebroken Calella vol hijskranen, waarin niets herinnert aan het verleden als vissersdorp. De tapas staan buiten afgebeeld, op een verlicht bord, van nummer 1 tot en met nummer 7. Ook hier zijn pizza's te krijgen. En steaks. ▶

'Hier hoeft je niet eerst allerlei beesten weg te jagen voor je onder de douche kunt'

Zaterdag heeft de groep een dag vrij. Om naar de stad Barcelona te gaan, een kleine 50 kilometer verderop. Ook een belangrijke reden om van de voetbalclub te houden, zeggen de Nederlandse aanhangers, die 'geweldigste stad van de wereld'. De chauffeur vertrekt om half elf – precies.

In Barcelona waaiert de groep uit. Gerard en Thea, en Ab en Willemien uit Twente stappen op de Bus Turistic, een open bus die langs alle hoogtepunten rijdt. Gerard, met afstand de vrolijkste van het hele reisgezelschap, werkt voor een slopersbedrijf. Hij is uitgenodigd voor deze trip door Ab, verbonden aan een recyclingbedrijf dat lid is van de fanclub.

'Da's van die ontwerper hè?', wijst Gerard, bovenin de dubbeldekker, naar de Casa Batlló, van Gaudí. 'Zulke balkonnetjes hebben wij thuis niet. Apart. Heel apart.'

Ab leest stiekem voor uit het gidsje, dat hij heeft gekregen van het toeristenbureau. 'Goed dat ik dit allemaal weet hè?'

De bus rijdt langs Chanel en Chopard. 'Allemaal business', zegt Willemien. Gerard, doelend op de Sagrada Família, het kenmerkendste gebouw van de stad: 'Gaan we nou naar die kerk?'

De dubbeldekker is er binnen vijf minuten. 'Jezuschristusmamamia', verzucht Gerard, als hij uitstapt. 'Ik vind het knap hoor, zoals ze het hier allemaal doen.'

De echtparen nemen de Sagrada Família eens goed in zich op, vanaf de overkant van de straat.

Gerard: 'Dit is nou een precisie-object. Tjonge-jonge. Apart hoor. Heel apart.'

Ab, uit zijn gidsje: 'Daarbinnen zijn ze nog constant bezig.'

Gerard wijst naar de toeristen die voor het loket staan om een kaartje te kopen: 'Da's de financiering. Anders kan zo iets nóóit.' Resoluut: 'Die wachtrij duurt zeker twee uur. We gaan verder.'

Aan het begin van de avond verzamelen alle deelnemers van de reis zich voor het Hard Rock Cafe in de stad, zoals afgesproken. Drie jongens laten trots het FC Barcelona-shirt zien dat ze hebben gekocht in de fanshop van de stad. 'Wat hebben jullie ervoor betaald?', vraagt een moeder, hand in hand met haar jonge zontje. '67 euro', zeggen de jongens. 'Sorry, maar dat vind ik echt zonde van het geld', zegt de moeder. '13 euro', wijst ze naar het shirt van haar zontje. 'En hij ziet er precies hetzelfde uit.'

De jongens: 'Maar het is niet het officiële.'

De moeder: 'Ik ben blij dat mijn zoon deze prima vindt, en de andere te duur.' De jongens zeggen niks.

's Avonds kan iedereen in de lobby van het hotel de wedstrijd Valencia – Real Madrid bekijken. Er worden allerlei berekeningen gemaakt. Wint Valencia, dan kan Barcelona de dag daarop kampioen worden. In het eigen stadion – met de supporters uit Nederland erbij, dus. Zoals reisleader Goedbloed al zei in zijn praatje bij het zwembad: 'Misschien kunnen we zaterdagavond al een klein beetje met het feestje beginnen.'

Klein probleem. Diezelfde avond wordt in het hotel ook een bruiloftspartij gehouden. Vrouwen in lange felgekleurde jurken lopen kwetterend langs. De loeiharde muziek overtreft glansrijk het stemgeluid van de opgewonden voetbalcommentator. Single Kees is er niet gelukkig mee: 'Die herrie. En het commentaar is in het Spaans, da's ook niet ideaal. Qua entourage is het niks. Triest, eigenlijk. Je moet in een bruin kroegje zitten, met een groot scherm.'

Het zat hem vandaag toch al niet mee. Kees is stevig verbrand, op zijn hoofd. 'Ik had nog wel een pet meegenomen. Maar dan zit je lekker te eten op een terrasje aan de haven en dan gaat het hard hè.'

Zo'n reisje, leuk, de stad zien, prachtig, het mooie weer, fijn, maar Kees is bovenal meegegaan om de wedstrijd van de dag daarop live te beleven in Camp Nou. 'De sfeer in dat stadion is uniek. Barcelona steekt met kop en schouders uit boven andere voetbalclubs. In schoonheid, in snelheid, in aanvallend spel.' Van de Nederlandse clubs houdt hij het meest van Feyenoord – fanatiek zelfs. Maar het is niet meer zo erg als vroeger: 'Ik bedacht: ik moet verstandiger worden. Als je een slechte avond hebt omdat Feyenoord verloren heeft, gaat het niet goed.'

Valencia wint. Toch wil de sfeer maar niet uitbundig worden. Dan komt Gerard binnengezeild, met de rest van het gezelschap uit Twente in zijn kielzog. Ze hebben de wedstrijd in een café gezien. 'Gezellig hoor!', roept hij. 'Kat in het bakkie morgen hè. En nu ga ik effe kijken bij die bruiloft.' Hij duikt de aangrenzende zaal in.

Zal je net zien: de ochtend van de grote dag is de bus te laat. Goedbloed: 'Ik had de tijd toch keurig doorgegeven. Helaas, pindakaas.' Het gezelschap, deels in rood-blauwe Barcelona-shirts, neemt op de stoep voor het hotel het tripje door, in een wolk van zware shag. Algehele mening: 'Perfect georganiseerd.' Niet een wanclank over het hotel, een mix van romantiek (schilderijtjes van ballerina's voor de ontbijtzaal) en jaren zeventig (een woud van planten en kristallen kroonluchters van in elkaar geklonken C's). Vader Chris, uit Rotterdam: 'Prima accommodatie. Hier hoeft je tenminste niet eerst allerlei beesten weg te jagen voor je onder de douche kunt gaan staan.'

Hij heeft de reis geboekt voor zijn zoon Sam, een jongen van 24 met een licht verstandelijke beperking, die tot verrassing van zijn vader de afgelopen jaren een grootse liefde heeft opgevat voor FC Barcelona. Sam ver-

'Nou begrijp ik waarom ze hier voor 3 miljoen op de bank willen zitten'

heugt zich ook erg op een bezoek aan de fanshop in het stadion zelf.

Zijn vader: 'Wat wil je straks allemaal kopen Sam?'

Sam: 'Je kan moeilijk het hele stadion meenemen hè?'

De Rotterdammers en Hagenezen op de stoep halen nog even uit naar de Amsterdammers. 'Wij hebben de Golden Earring. En wat heeft Amsterdam?'

Chris: 'René Froger. De Toppers. Wat een griezels zijn dat.'

Sam: 'Die Gordon vind ik een kwal.' En dan arriveert de bus, een half uur te laat. De chauffeur zet een opbeurend Spaans deuntje op, dat hij blijft herhalen, een keer of tien, tot we bij het stadion zijn gearriveerd. Gerard: 'Arbeidsvitaminen.'

Tijdens de officiële rondleiding in het stadion raakt iedereen elkaar al snel kwijt. Gerard bewondert de strakke grasmat: 'Tjongejongegossiemijs. Da's op televisie toch heel anders.'

Chris wijst op de donkerblauwe zachte stoelen, voorin het stadion: 'Hé Sam, nou begrijp ik waarom ze hier voor 3 miljoen op de bank willen zitten.'

Sam: 'Echt mooi.'

In de immense fanshop sjokt zijn vader achter Sam aan. 'So! Kun je hier met creditcard betalen? Hup die vakken leeg!'

De moeder van het zoontje met het namaakshirt wijst op een rek officiële shirts. 30 procent korting zit er op. 'Laat die jongens van gisteren het maar niet horen', zegt ze.

Op een overvol terras tegenover het stadion eet Goedbloed snel zijn stokbroodje *pork*, voordat hij vertelt over de geschiedenis van zijn tienjarige fanclub. Overall klinkt hard getoeter. De geboren Zeeuw volgt Barcelona al sinds Johan Crujff er ging voetballen, zoals veel leden van de fanclub. 'Ik ben van top tot teen Crujffiaan. Zo'n

ongelofelijke voetballer. Ik hou van mooi voetbal. Het oude Ajax-voetbal. Het voetbal van het Nederlands elftal in 1974. Dat soort perfectionisme. Wat dat betreft worden we dit seizoen erg verwend door Barcelona.'

Vroeger was Goedbloed voorzitter van de supportersvereniging van Ajax. 'Een mega-iets. Kon je niet meer als hobby doen.' Toen er veel Nederlandse spelers naar Barcelona gingen, zeiden Goedbloed en zijn vrienden: misschien moeten we daar eens een fanclubje voor oprichten.' Een grap. Maar toch: binnen twee maanden was daar de Fan Club Barcelona. Met een clubblad. 'Een must. De mensen willen geïnformeerd worden, in hun eigen taal en als je er dan ook nog mooie plaatjes bij zet, heb je het helemaal geschoten.' Ja, de glimmende glossy met het dikke papier is duur om te maken. Maar: 'Wij gaan voor alles of niets. Barcelona staat voor kwaliteit.'

Inmiddels heeft de fanclub twintig reizen georganiseerd. Iedereen gaat mee: van kleine kinderen tot hoogbejaarden. 'De oudste was 84.' Dat er nu niet een Nederlander meer bij Barcelona speelt heeft geen invloed gehad op het ledental.

Barcelona heeft 1.500 fanclubs in binnen- en buitenland. Goedbloed: 'Maar wij zijn de enige fanclub die al twee keer op bezoek is geweest bij clubpresident Laporta. Dat zegt wel iets. Er is een lange wachtlijst voor. Dat is de terugwaardering voor wat wij doen om de goede naam van Barcelona te laten stralen in Nederland.'

Hij steekt een Brandaris op. Het getoeter zwelt aan. 'Meestal zie je het niet van buiten bij mij, maar ik heb nu wel een gezonde spanning. Je zult het wel merken: op dit stadion zit geen dak, maar toch gaat het dak eraf.'

Het stadion stroomt vol, voller, volst. Bijna honderdduizend stipjes. De Nederlandse supporters zitten verspreid

over een groot vak op de tweede ring. Peter Goedbloed wuift vanuit de verte naar zijn reisgenoten. Voor de rust is het 3-1. 'Messiiiiii', schreeuwen twee kleine Spaanse kleutermeisjes, op schoot bij hun vader. Bejaarde dames geven *high fives* aan iedereen die achter, naast, en voor ze zit.

Dan scoort Villareal een tweede doelpunt. 'Putá', schreeuwen de kleutermeisjes.

Hun vader doet mee. Zijn buurman eet achter elkaar drie pakjes chocoladepinda's.

En dan, helemaal op het eind, in die allerlaatste minuten, gaat het definitief mis. 3-3. Het stadion stroomt in een keer leeg.

Op het muurtje voor de bus zit een rijtje bedroefde Nederlanders in de uitlaatgassen.

Patrick, uit Kerkrade: 'Dit had het perfecte weekend kunnen zijn.'

Zijn vrouw Mireille: 'Dit had nooit mogen gebeuren.'

Patrick: 'Ik ben gewoon boos. Ze verpesten ons feestje. Dat is het probleem.'

René: 'Het was een unieke kans geweest.'

Sam, vergevingsgezind: 'Ze waren misschien een beetje moe, van de vorige keer.'

De vader van Sam: 'Zo is voetbal.'

René: 'Het zal best dat ze volgende week kampioen worden, maar dan zit ik thuis.'

Dan komt Gerard uit Twente aangelopen. Gerard heeft zich niet uit het veld laten slaan. Hij zwaait opgewekt met een Barcelona-vlaggetje - maar dan opgerold. 'Dit is alles wat er overblijft.'

Niemand lacht.

Op de terugreis draait de buschauffeur geen muziek meer.

De week daarop wordt Barcelona alsnog landskampioen. En de week daarop kampioen van Europa.